

можь ви ся, можь тя още въ име-то на старо-то бащино ми пріятелство—помогни ми какъ да е.

Владыка-та мълчѣше. Той изслуша хладнокръвно сичкы-тѣ теглила на стары-тѣ си познайници; въ неговѣ-тѣ лукавѣ главѣ ся сега въртяхъ мысли, кои му предсказвахъ, че слѣдъ таково едно упостошение на епархіѣ-тѣ му, той нѣма никаква надѣжда отъ тѣхъ, при това и ако бы му помогналъ, нищичко не щеше да добые.

Злобна усмихвка ся показа, по фанаріотско-то негово лице и затри сичкѣ надѣждѣ, що имаше бѣдный момакъ отъ него.

— Е, сега какво ти е зоръ-тѣ, попыта го той май сърдито.

— Азъ ти казахъ, владыко свѣтый,—азъ искамъ помощъ.

— Що ти трѣба, хей лудъ, да ся пѣхашъ въ такъвѣ работѣ? станало що станало; или пакъ нѣма за тебе друго момиче?

— Владыко свѣтый, азъ тсбе за това не пытамъ, нѣ само кажи: щенъ ли ми помогнешъ, или не.

— Знай, момко, отговори владыка-та, като ся исправи, че въ единъ такъвъ размирицѣ, като сегашнѣ-тѣ, никой никого не познава, нито пакъ нѣкой за нѣкого ся грижи; за това безъ да ся надѣвашъ